

■ Den syge del af Mortens amputerede ben lægges i en gul plastkasse og sendes til destruering.

- Jeg ved ikke om jeg vågner igen

▶ De to kirurger kommer ind og måler benet op.

Snittet skal lægges en håndsbredde under knæet. På den måde bliver stumpen bedst og kan bedre klare det pres, der kommer fra protesen.

De to kirurger diskuterer, hvordan de skal bære sig ad.

Den ene kirurg er overlæge og lidt mere erfaren end den anden.

De tegner to buer ud fra punktet under knæet ud på siderne af benet. Det kaldes sidepuder. Sidepuderne skal sættes sammen, når benet er blevet sat af.

- Det bliver rigtig godt for ham det her, siger den ene sygeplejerske.

- Han har godt nok også døjet med det i mange år, svarer overlægen.

- Normalt er de her operationer jo ikke positive, som den her er. Morten har selv valgt det, men i de fleste tilfælde er det jo trafikuheld, der kommer ind, forklarer overlægen.

Lægerne lægger det første snit i to halvbløde buer, der mødes under knæet.

Det minder næsten om bladene på en tulipan.

Efter at de første snit er taget med kniven, brænder de sig videre igennem hudlagene.

Det bløder ikke særlig meget. Faktisk overraskende lidt.

- Du skal ind og finde musklen, og så skal den flippes op, forklarer overlægen til den anden kirurg.

Kirurgen graver sig ind mellem musklerne med sin ene pegefingert. Han finder musklen, løfter den op i lyset, og skærer den over.

Igen er der ikke noget blod.

Benets konturer omkring knæet forsvinder, bliver næsten udhvisket, efterhånden som musklerne skæres over.

Lægerne går videre og hiver fat i huden i toppen af snittet. De skal ind under og save noget af knoglen af, så den ikke sidder og gnaver på indersiden af stumpen.

De snitter hudlaget fri fra knoglen. Skinnebenskoglen er helt flad og en lille smule takket i sin overflade.

Saven tages frem. Den er lille og elektrisk. Bladet er ikke mere en tre cm bredt.

Det ryger en anelse fra knoglen, da den ene læge tager fat fra oven, og skærer sig ned igennem.

Skinnebenskoglens egentlige form træder frem. Den er trekantet. Som en væltet pyramide.

Der flyver små stykker af knogle gennem lokalet. Den ene læge må træde lidt tilbage for ikke at få for meget af det vildfarne væv på sig.

Til kirurgens irritation knækker knoglen, kort før den er skåret helt over.

Nu skal han bruge ekstra tid på at save den sidste lille bid til.

Men Mortens ben er amputeret.

Det har kun taget en halv time.

Benet er væk

Overlægen løfter det amputerede ben op fra operationsbordet.

Han rækker det til den anden kirurg.

Det ser underligt ud med den store indpakke fod og den lille læg, der er slap fra de afskårne muskler.

En af sygeplejerskerne lægger foden ned i en gul kasse.

Blodstænk farver gulvet rødt, da foden rammer kassens bund.

Senere bliver foden sendt til destruering.

Årets flotteste stump

Overlægen fjerner presset, der har holdt blodet tilbage, for at være sikker på, at blodgennemstrømningen virker.

Små dråber af blod pibler frem fra stumpen, der endnu ikke er syet sammen.

Det grønne klæde på operationsbordet bliver farvet mørkt af blodet.

Da han har tjekket, at blodgennemstrømningen er fin, begynder overlægen at give musklerne et lille dask med pegefingert.

- Vi skal være sikre på, at musklerne er sunde. Hvis de bevæger sig, når man slår på dem, er de sunde. Se selv, siger han.

Og ganske rigtigt trækker musklerne sig sammen i nogle få sekunder, når han slår til dem.

Den store pulsåre er også lukket som den skal.

- Hvis ikke vi gjorde det ordentligt, ville blodet stå ud på væggen bag dig, så meget kraft er der i den. Fuldstændig ligesom på film, forklarer overlægen mig.

- Det ser godt ud, konkluderer han med et smil.

De to kirurger begynder at samle benet igen.